

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ένας ψαράς κατεβαίνει κάθε νύχτα στην παραλία για να ρίξει τα δίχτυα του. Ξέρει πως όταν βγαίνει ο ήλιος έρχονται τα ψάρια στην παραλία για να φάνε αχιβάδες, γι' αυτό πάντα ρίχνει τα δίχτυα του πριν ξημερώσει.

Έχει ένα καλυβάκι στην παραλία και κατεβαίνει μες τη νύχτα με τα δίχτυα στον ώμο. Με τα πόδια γυμνά και τα δίχτυα μισοαπλωμένα, μπαίνει στη θάλασσα.

Αυτή τη νύχτα, για την οποία μας μιλάει η ιστορία, όπως πάει να μπει στο νερό, αισθάνεται το πόδι του να χτυπάει πάνω σε κάτι πολύ σκληρό στον πάτο της θάλασσας. Το πασπατεύει και βλέπει πως είναι πράγματι κάτι σκληρό, σαν πέτρες, τυλιγμένες σε μια σακούλα. Εκνευρίζεται και μουρμουρίζει : “Ποιός ηλίθιος πετάει τέτοια πράγματα στην παραλία...” Και αμέσως διορθώνει : “Στη δική μου παραλία.

“Κι εγώ, έτσι απρόσεκτος που είμαι, κάθε φορά που θα μπαίνω στο νερό, θα σκοντάφτω πάνω στις πέτρες....” Αφήνει λοιπόν κάτω τα δίχτυα, σκύβει, πιάνει τη σακούλα και τη βγάζει από το νερό. Την αφήνει στην ακροθαλασσιά, και ξαναμπαίνει με τα δίχτυα στο νερό. Είναι θεοσκότεινα... Ίσως γι' αυτό, όπως βγαίνει πάλι από τη θάλασσα, πάλι σκοντάφτει πάνω στη σακούλα που είναι τώρα έξω, στην παραλία.

Ο ψαράς σκέφτεται: “Δεν είμαι στα καλά μου”. Βγάζει λοιπόν το σουγιά του, ανοίγει τη σακούλα και ψαχουλεύει. Έχει κάμποσες πέτρες, μεγάλες σαν πορτοκάλια, βαριές και στρογγυλεμένες. Ο ψαράς ξανασκέφτεται “μα ποιός είναι αυτός ο ηλίθιος που τυλίγει πέτρες και τις πετάει στο νερό...”

Ενστικτωδώς, παίρνει μία, τη ζυγίζει στο χέρι του και την πετάει στη θάλασσα. Μόλις λίγα δευτερόλεπτα μετά ακούει τον θόρυβο της πέτρας

που βουλιάζει στα βαθιά. Πλουπ!

Βάζει το χέρι του στη σακούλα, παίρνει άλλη μια πέτρα και την πετάει στο νερό. Ακούει ξανά το πλουπ!

Αυτή την πετάει από την άλλη μεριά, πλαφ! Μετά, αρχίζει να τις εκσφενδονίζει δύο δύο και ακούει πλουπ -πλουπ! Ύστερα προσπαθεί να τις ρίξει πιο μακριά, και με γυρισμένη την πλάτη, και με όλη του τη δύναμη, πλουπ – πλαφ!....

Διασκεδάζει...ακούει τους διαφορετικούς ήχους, πετάει πέτρες, υπολογίζει το χρόνο που κάνουν να πέσουν στο νερό, και δοκιμάζει...πότε με δύο, πότε με μία, και με κλειστά μάτια τώρα, και με τρεις μαζί...και συνεχίζει να πετάει τις πέτρες στη θάλασσα. Μέχρι που αρχίζει να βγαίνει ο ήλιος.

Ο ψαράς ψαχουλεύει και βρίσκει μονάχα μία πέτρα μέσα στη σακούλα.

Ετοιμάζεται λοιπόν να την πετάξει πιο μακριά από τις άλλες, γιατί είναι η τελευταία κι έχει ήδη βγει ο ήλιος.

Και όπως τεντώνει το χέρι του προς τα πίσω για να την πετάξει με όλη του τη δύναμη, αρχίζει να φωτίζει ο ήλιος και βλέπει στην πέτρα μια χρυσαφένια μεταλλική λάμψη που του τραβάει την προσοχή.

Ο ψαράς συγκρατεί την παρόρμηση να πετάξει την πέτρα και την κοιτάζει προσεκτικά. Η πέτρα αντανακλά τον ήλιο μέσα από τη βρομιά που την καλύπτει. Την τρίβει ο ψαράς λες κι είναι μήλο πάνω στα ρούχα του, και η πέτρα αρχίζει να λάμπει ακόμη πιο πολύ. Έκπληκτος, τη χτυπάει ελαφρά και αντιλαμβάνεται ότι είναι από μέταλλο. Αρχίζει τότε να την τρίβει και να την καθαρίζει με άμμο και με το πουκάμισό του, και συνειδητοποιεί πως η πέτρα είναι από καθαρό χρυσάφι. Μια πέτρα από ατόφιο χρυσάφι σε

μέγεθος πορτοκαλιού! Η χαρά του σβήνει, όμως, μόλις σκέφτεται ότι η πέτρα αυτή είναι σίγουρα ίδια με όλες τις άλλες που πέταξε στη θάλασσα.

Και σκέφτεται: “Τι χαζός που ήμουνα!

Είχε στα χέρια του μια σακούλα γεμάτη πέτρες από χρυσό και τις πετούσε στη θάλασσα γιατί του άρεσε να ακούει τον ηλίθιο θόρυβο που έκαναν όταν έπεφταν στο νερό... Αρχίζει τότε να οδύρεται, να κλαίει και να θρηνεί... να λυπάται για τις χαμένες πέτρες... Και να σκέφτεται πως είναι άτυχος, ένας δυστυχημένος άνθρωπος... είναι τρελλός, είναι ηλίθιος...

Μετά σκέφτεται... Αν έμπαινε στη θάλασσα, αν κατάφερνε να βρει μια στολή δύτη και βούταγε στα βαθιά, αν ήταν μέρα, αν είχε τον εξοπλισμό που έχουν οι δύτες για να ψάξει... Κι όλο κλαίει γοερά και οδύρεται....

Ο ήλιος έχει πια ανατείλει.

Και ξαφνικά συνειδητοποιεί πως έχει ακόμη την πέτρα... συνειδητοποιεί πως ο ήλιος θα μπορούσε να είχε αργήσει ένα δευτερόλεπτο ακόμη, ή εκείνος θα μπορούσε να είχε ρίξει την πέτρα πιο γρήγορα, και τότε δεν θα είχε μάθει ποτέ για τον θησαυρό που έχει τώρα στα χέρια του.

Αντιλαμβάνεται τελικά ότι κατέχει έναν θησαυρό, κι ότι ο θησαυρός αυτός είναι από μόνος του μια τεράστια περιουσία για έναν φτωχό ψαρά όπως εκείνος.

Αντιλαμβάνεται πόσο τυχερός είναι που μπορεί να κρατήσει τον θησαυρό που έχει ακόμα στα χέρια του.

Μακάρι να μπορούσαμε να είμαστε πάντοτε τόσο σοφοί ώστε να μην κλαίμε για τις πέτρες, τις ευκαιρίες, που απροετοίμαστοι ίσως τις

πετάξαμε, τις χαραμίσαμε, τα πράγματα εκείνα που έφερε η θάλασσα και τα πήρε μετά...Μακάρι να είμαστε έτοιμοι να δούμε τη λάμψη στις πέτρες που έχουμε στα χέρια μας, και να μπορούμε να τις χαιρόμαστε για την υπόλοιπη ζωή μας.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Χόρχε Μπουκάι *Ο Δρόμος των Δακρύων*
Φύλλα Πορείας III